

dem, som have ansøgt om en Hjælp til Bygningen af en Havn, og som altsaa have deres Plads paa § 27. Den høitærede Finantsministers Udtalelse om Kreditforeningerne opfattede jeg som en principiel Erkjendelse af, at han i givet Tilfælde under Terminsforhold eller ved andre større Anledninger, hvor disse Papirers Pris gjør det nødvendigt, vil gjøre Indkjøb, men at han hidtil ikke har gjort det og heller ikke vil forpligte sig til at gjøre det; jeg vil altsaa opsætte min Dom, til jeg ser, hvad den høitærede Minister foretager sig i saa Henseende.

Med Hensyn til Vestindien kan jeg ikke andet end forbauses over, hvad der er fremkommet fra den høitærede Minister, efter at ogsaa Mindretallets ærede Ordfører i Virkeligheden har udtalt, at han betragtede det, som er flet, som ulovligt. Anderledes kan jeg ikke forstaa det. Det ærede Medlem udtalte, at han beklagede, at den høitærede Minister ikke kunde føre sin Lov igjennem, og indrømmede, at hvad her er flet, kan ikke forenes med Koloniallovens Bestemmelser, altsaa var det ulovligt. Han drog ingen Konklusion deraf, men naar man siger saa Meget, er det i Grunden det Samme som at sige, at det, som er flet her, kan ikke og bør ikke finde Sted. (Afbrudelse af Thomsen). Jeg antager ikke, at det ærede Medlem vil paastaa i eet Mandedræt, at en Ting ikke er berettiget, og at den bør finde Sted. Det antager jeg for umuligt. Den høitærede Minister siger nu til Forsvar for, hvad han har gjort, for det Første, at det er gammel Praxis, men dertil maa jeg bestemt sige, at det, der er flet i de senere Aar, er sikkert ikke gammel Praxis. Det kan meget vel være, at der har fundet Betalinger Sted forskudsvis, med Hensyn til hvilke der ikke er flet Afregninger saa hurtigt, som der burde, men det har under alle Omstændigheder været mindre Beløb, med Hensyn til hvilke der dog var en Mulighed eller et Haab om at faae dem tilbagebetalt. Men her have vi efter Ministerens egen Tilfælelse Forskud af saa store Beløb, som aldrig nogen sinde før har været Tilfældet, og med Hensyn til hvilke den høitærede Minister selv erkjender, at han aldeles ingen Udsigt har til nogen sinde at faae dem tilbage. Han siger: Jeg ser hverken noget Middel til at spare mere i Vestindien, end der spares, eller noget Middel til at skaffe større Indtægter tilveie, følgende ser jeg ikke, hvorledes man skal hjælpe sig paa anden Maade; med andre Ord: Ministeren erklærer selv, at han her har gjort Forskud paa omtrent 100,000 Kr. aarlig til de vestindiske Der af Statskassen uden at have noget som helst Haab om at faae

disse Penge igjen, og det uden engang at opfylde de Betingelser, der ere satte i Kolonialloven, nemlig behørig Afregning, og uden at han har Udsigt til nogen sinde at opfylde denne Betingelse. Jeg tror ikke, der kan paavises nogen mere uvilksom Lovovertrædelse end den, den høitærede Minister gjør sig skyldig i. Nu siger den høitærede Minister, at det er vor Sag, Udvalget burde have paavist ham Muligheden for andre Besparelser og andre Indtægter. Dertil siger jeg bestemt Nei, Udvalget er ikke pligtigt til at paavise Noget som helst, Udvalget er alene forpligtet til at paavise, at Overstridelsen har fundet Sted, og forlange Forklaring, og naar Forklaringen ikke er fyldestgørende, da at paatale det og indstille det til Thinget. Det er ikke Udvalgets Sag at hjælpe Administrationen. Jeg skal blot bemærke, at de Oplysninger om selve Udgiften, om Forskuddet, som vi have, og som jeg nævnte, skyldes ikke paa anden Maade den høitærede Finantsminister, end forsaavidt de ere tagne af Statsregnskabet. Den høitærede Minister havde en særlig Opfordring til paa dette Omraade at spare; thi han siger ganske vist, at han havde begyndt disse Forskud, før Loven om Dernes militære Udgifter var bleven forkastet; men den høitærede Minister maatte i denne Forkastelse dog se Tegne paa, at man ikke vilde, at disse Udgifter skulde afholdes. Er der Noget, der tydelig nok viser, at vi ikke ville gaa den Vej og bringe disse store finantsielle Offer, var det netop Forkastelsen af Forslaget om Overtagelsen af Dernes militære Udgifter, men trods det, uden Hensyn til, at der fra Rigsdagen eller Bevillingsmagtens Side forelaa en Tilskjendebegivelse af, at man ikke vilde bringe dette Offer, bliver den høitærede Minister ved Aar efter Aar at bringe netop dette Offer, netop i det samme Diemed, som han endnu idag har erklæret for os, i hvilket Rigsdagen eller Folkethinget bestemt har modsat sig Pengenes Bevilgelse. Jeg har kun fremdraget dette for at vise ganske tydelig, hvor Uenigheden laa, og hvorfor der fra Flertallets Side er den ubetingede Mistillid til den høitærede Finantsminister, som der faktisk er tilfede. Det er ikke, som det saa ofte siges, Ønsket om eller Fordringen paa at bestemme Ministeriets Sammensætning eller paa at være et regjerende Folkething, nei, det er ganske simpelt Folkethingets Følelse af, at det er forpligtet til at værne om sin lovlige Ret, der gjør, at dette Thing ikke kan have nogen Tillid til dette Ministerium eller til den høitærede Conseilspræsident, og det viser sig tydeligere her end ved noget som helst andet Punkt af Budgettet, at der findes den fuld-